

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΜΕΛΙΝΑ ΓΚΡΑΝΖΑΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΟΡΩΝΗΣ ΡΟΔΟΥ
ΙΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΙΤΛΟΣ: «ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΝΑ'ΜΑΙ»

Ευπνάω στα μισά της νύχτας. Πονάω παντού. Είμαι ζαλισμένος. Γιατί; Ούτε εγώ ξέρω. Αλλά φοβάμαι. Έτσι είναι από τότε που έφυγες. Πόνος, φόβος, χωρίς εξήγηση. Χωρίς προειδοποίηση. Μόνο σκοτάδι. Και εφιάλτες. Δεν υπάρχει χειρότερο συναίσθημα από την αβεβαιότητα, την αστάθεια. Δεν ξέρω πλέον πού πατάω και πού βρίσκομαι. Δεν ξέρω αν ζω ή αν πεθαίνω. Ποτέ δεν έχω νιώσει πιο αδύναμος. Δεν είναι υγιές να ζεις με παραισθήσεις και αναμνήσεις. Τρελαίνομαι. Θέλω να τρέξω και να σωθώ. Από ποιον; Από τι;

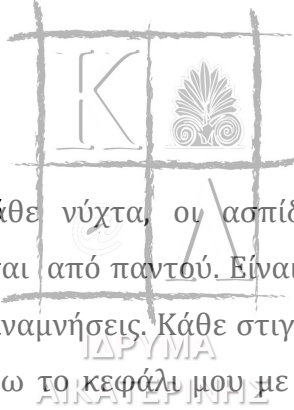
Με κυνηγάς και με στοιχειώνεις.

Σε φοβάμαι.

Δεν αντέχω.

Όταν έχει φύγει η ανάγκη για επιβίωση, τότε τι σου απομένει; Όταν δεν θες να ζήσεις, από τι κρατιέσαι; Όταν όλα έχουν στερέψει, τότε με ποιο εφόδιο προχωράς; Όταν δεν έχεις όρεξη ν' αγωνιστείς, πώς καταφέρνεις να βγεις νικητής;

Κάθε πρωί, κλείνω όλες τις πόρτες του μυαλού μου. Κλείνω παράθυρα, εισόδους... Οτιδήποτε. Οτιδήποτε μπορεί να με πληγώσει ξανά. Το πρωί, τίποτα δεν μπορεί να διαπεράσει την ασπίδα προστασίας μου. Είμαι ένας ζωντανός νεκρός. Που δεν πονάει, που δεν νιώθει... Το μόνο που με βγάζει από τον λήθαργο μου είναι το όνομά σου, που μερικές φορές ψιθυρίζεται ακόμα στους διαδρόμους του σχολείου. Το λένε οι φίλες σου, οι παλιοί σου καθηγητές, ακόμα και αυτοί που δεν σε γνώριζαν. Σε όλους λείπεις. Η απουσία σου αισθητή... Μια σκιά που πλανιέται σε όλα τα μέρη που έχεις περπατήσει.

Την νύχτα όμως... Κάθε νύχτα, οι ασπίδες πέφτουν. Δεν μπορώ να προστατευτώ... Βέλη πετάγονται από παντού. Είναι αιχμηρά, και έχουν πάνω τους το πιο ισχυρό δηλητήριο: τις αναμνήσεις. Κάθε στιγμή, κάθε βλέμμα, κάθε άγγιγμα στρέφεται εναντίον μου. Πιάνω το κεφάλι μου με τα δυο μου χέρια. Πιέζω τους κροτάφους μου όσο πιο δυνατά μπορώ. Ο πόνος μου φέρνει δάκρυα στα μάτια. Αλλά ανακουφίζομαι. Ο σωματικός πόνος νικάει τον ψυχικό. Η απόγνωση με εγκαταλείπει για λίγα, ελάχιστα δευτερόλεπτα. Βαριανασαίνοντας, προσπαθώ να συγκρατήσω την κραυγή μου, τον λυγμό μου, τα δάκρυά μου...

Ένα βλέμμα... Ένα χαμόγελο που με στοιχειώνει... Ένα όνειρο που δεν πραγματοποιήθηκε, ένα σ' αγαπώ που δεν ειπώθηκε. Ένα δάκρυ που δεν σχηματίστηκε ποτέ, μια κραυγή που έμεινε μετέωρη.

Χάος...

Βροντές ακούγονται απ' έξω. Αστραπές φωτίζουν το πρόσωπό μου. Το σκοτάδι επιστρέφει. Κενό. Η παγωνιά μεγαλώνει. Κενό. Ο ουρανός κατάμαυρος. Κενό. Εσύ μακριά. Κενό.

Τα αστέρια έχουν χάσει το φως τους. Όπως τα μάτια σου έχασαν την λάμψη τους, τότε. Ο χρόνος έχει παγώσει. Όπως πάγωσε το χαμόγελό σου, τότε. Το όνειρο έχει τελειώσει. Όπως τελείωσε η ζωή σου, τότε...

Ίσα που πρόλαβα ν' ακούσω τα φρένα που στρίγκλιζαν, τα τρομαγμένα παιδιά που ούρλιαζαν, εσένα να φωνάζεις «Μάνο!»

Την επόμενη στιγμή με είχες σπρώξει μακριά. Έπεσα στο πεζοδρόμιο. Και ήταν το δικό σου σώμα που κειτόταν ανάμεσα στο αυτοκίνητο και την άσφαλτο. Ήταν το δικό σου σώμα που στεκόταν ακίνητο, άκαμπτο και ταυτόχρονα λυγισμένο από το βάρος του αυτοκινήτου.

Η λιμνούλα με το αίμα σχηματιζόταν εφιαλτικά γρήγορα. Σε πήρα στην αγκαλιά μου, προσπαθώντας να σε κρατήσω κοντά μου, φωνάζοντας διαρκώς το όνομα σου. «Μυρτώ, Μυρτώ!». Έμοιαζες τόσο εύθραυστη, τόσο ανίσχυρη... Λες και ήσουν ήδη αλλού. Εκείνη την στιγμή, καθώς αργοπέθαινες στα χέρια μου, σου ψιθύρισα όσα δεν σου είχα πει ποτέ όσο ζούσες. Όλα τα ανομολόγητα μυστικά, όλες τις κρυμμένες αλήθειες, όλα αυτά που δεν τόλμησα ποτέ να σου πω όσο είχα την ευκαιρία...

Σου έλεγα πως σ' αγαπούσα. Σου έλεγα πως δεν πρέπει να φοβάσαι, πως δεν θ' αφήσω τίποτα να μας χωρίσει...

Σου ζητούσα συγγνώμη. Συγγνώμη που άργησα να σου πω την αλήθεια, συγγνώμη που θυσιάσες την ζωή σου για χάρη μου...

Αλλά ήταν αργά πια. Όταν έφτασε το ασθενοφόρο, είχες κιόλας πεθάνει. Στα χέρια μου...

Σαν ταινία πέρασαν και άλλες εικόνες από το μυαλό μου. Η άσπρη μπλούζα σου, που σιγά-σιγά βαφόταν κόκκινη. Τα πρόσωπα των φίλων σου που κοιτούσαν την σκηνή με μάτια δακρυσμένα. Άλλα πρόσωπα, αγνώριστα από την θολούρα που με τύλιγε... Κι εγώ εκεί, να σε κρατώ και να σε κοιτάζω...

Μια στιγμή μονάχα, που έφτασε για να καταστρέψει μία ανθρώπινη ζωή. Πέθανες. Και από τότε, όλα άλλαξαν.

Πόσο ψεύτικα φαίνονται πλέον όλα... Πόσο ανούσια έχουν γίνει τα πάντα... Άνθρωποι περνάνε μπροστά μου. Γνωστοί και άγνωστοι. Βλέπω αλλά δεν κοιτώ. «Δεν υπάρχει κι είμαι εδώ».

Ξέχασα να ονειρεύομαι, ξέχασα να νιώθω, ξέχασα να θέλω, ξέχασα να πιστεύω. Ξέχασα να είμαι...

Πώς γίνεται μια στιγμή, μια απόφαση ν' αλλάξει όλη σου την ζωή; Πώς γίνεται, ένα βήμα που έκανες, μία λέξη που είπες, ν' αλλάξει παρελθόν, παρόν και μέλλον;

Πώς γίνεται;

Αν... Αν δεν είχες εμφανιστεί, αν δεν είχες φωνάξει, αν δεν με είχες σπρώξει... όλα θα 'ταν αλλιώς, αν δεν με είχες σώσει...

Αλλά δεν γυρνάει πίσω ο χρόνος, δεν γυρίζουν πίσω οι στιγμές. Δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε γεγονότα, όσο κι αν μετανιώνουμε γι' αυτά.

Και να 'ξερες... Να 'ξερες πόσο μετανιώνω για όλα... Πόσο μου λείπεις... Πόσο φοβάμαι... Δεν μπορώ να ζω με την σκιά σου, δεν μπορώ να ζω με την ανάμνησή σου. Ζώντας με σκιές, γίνεσαι σκιά ο ίδιος.

Τίποτα δεν μοιάζει πλέον με τον παλιό μου εαυτό. Μόνιμοι μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια, απεριποίητα, σγουρά, καστανά μαλλιά μέχρι τον ώμο, μαύρα,

σβησμένα μάτια. Ο παλιός Μάνος, με τα σχέδια για σπουδές, τα όνειρα για ταξίδια, είναι νεκρός. Πέθανε, έφυγε... Μαζί σου...

Τα πήρες όλα στο πέρασμά σου. Καθώς έφευγες, καθώς πήγαινες προς την άλλη πλευρά, ξερίζωσες τα πάντα...

Ποτέ μου δεν κατάλαβα πόσο σ' αγαπούσα. Μόνο όταν πέθανες, μόνο τότε κατάλαβα πως όπου και να πήγαινα, σε κουβαλούσα μαζί μου. Μόνο όταν απομακρύνθηκες βίαια, μόνο τότε κατάλαβα πως παντού, ήσουν εσύ...

Πάντα και παντού.

Εσύ.

Τόσα πράγματα που θα μπορούσα να σου πω, τόσα που θα μπορούσα να σου δείξω... Τόσα πράγματα που θα μπορούσαμε να κάνουμε... Μαζί... Πράγματα που δεν θα γίνουν ποτέ. Γιατί χωρίς εσένα, τίποτα δεν είναι το ίδιο...

Γιατί έπρεπε να πεθάνεις; Γιατί έπρεπε να μ' αφήσεις; Γιατί έπρεπε να γίνουν έτσι τα πράγματα;

«Γιατί;» φωνάζω μες στην νύχτα. Η φωνή μου σκίζει την σιωπή. Μια κραυγή μόνη στο σκοτάδι. Η δική μου.

«Γιατί σ' αγαπώ».

Ο ήχος θρυμματίζει τα λίγα συντρίμμια της ψυχής μου που έχουν μείνει όρθια. Ένας πόνος σκληρός, έντονος, ξεκινάει από το στομάχι και ανεβαίνει μέχρι την καρδιά. Ο πόνος γίνεται αφόρητος. Είμαι σίγουρος όμως. Αυτό που ακούω, είναι... Η φωνή σου.

Δεν γίνεται. Δεν είσαι εδώ. Έχεις φύγει. Δεν μπορεί. Παραισθήσεις. Όνειρο. Κάτι τέλος πάντων. Αυτό όμως, δεν μπορεί να είναι πραγματικότητα.

«Μάνο...»

Ξανά. Είναι αλήθεια τελικά. Η φωνή σου, η μορφή σου, το άρωμά σου... Τα καστανά σου μαλλιά και μάτια, τα ρούχα που φορούσες τότε, οι πιτσιλιές από αίμα. Όλα εδώ, μάρτυρες της παρουσίας σου.

«Μυρτώ;»

Είναι τόσο παράξενο να μιλάω μαζί σου. Τόσο παράξενο να γίνεται αυτή η συζήτηση.

«Έπρεπε, ήθελα να σε δω. Ο προορισμός μου δεν έχει τελειώσει ακόμα».

«Τι εννοείς;»

Καθώς με πλησιάζεις αργά, η ανάσα μου γίνεται κοφτή. Πονάω από ανυπομονησία να σε αγγίξω. Ένα βήμα πριν με φτάσεις, σε απόσταση αναπνοής, σταματάς.

«Προορισμός μου ήταν να σε σώσω. Σε έσωσα. Αλλά δεν φτάνει μόνο αυτό. Ακόμα πονάς. Δεν θέλω να πονάς, Μάνο.»

«Ούτε εγώ ήθελα να πεθάνεις.»

Βλέπω το δάκρυ που κυλάει στο μάγουλό σου. Μετατρέπω την απόσταση που μας χωρίζει σε μηδαμινή, και προσπαθώ να σκουπίσω το δάκρυ, να σβήσω τον πόνο, την οδύνη.

Ακουμπάω μόνο το κενό. Καταλαβαίνω πως δεν είσαι αληθινή, πως δεν γύρισες στ' αλήθεια. Πως απλώς, ζούμε μια παράταση. Τρέμω την στιγμή που θα επιστρέψουμε στην πραγματικότητα.

«Μάνο...» Η φωνή σου απίστευτα γλυκιά, το βλέμμα σου απίστευτα τρυφερό. «Πρέπει να προχωρήσεις. Δεν μπορείς να μένεις κολλημένος σε αναμνήσεις. Είσαι δεκαεφτά χρονών. Ζήσε! Δεν μπορείς να πετάξεις το δώρο της ζωής έτσι.»

«Εσύ όμως το πέταξες.»

«Δεν το πέταξα, στο χάρισα.»

Ευπνάω. Ήταν όνειρο λοιπόν; Είμαι έτοιμος να βουλιάξω στην απογοήτευση, όταν ξαφνικά το μυρίζω: Γιασεμί... Ήσουν εδώ. Μαζί μου. Χωρίς να σκέφτομαι καν, ξέρω ακριβώς τι πρέπει να κάνω.

Παίρνω τηλέφωνο τον Αντρέα. Με τον Αντρέα γνωριζόμαστε από το νηπιαγωγείο. Του λέω τα πάντα και εκείνος κάνει το ίδιο. Τώρα όμως; Πόσο καιρό έχω να του μιλήσω; Δύο μήνες; Νομίζω τόσο, αφού τότε πέθανες εσύ. Πέθανες στις 29 Απριλίου. Τώρα είναι τέλη Ιουνίου. Οι εξετάσεις τελείωσαν και τα αποτελέσματα δεν ήταν και τα καλύτερα. Το συμβούλιο των καθηγητών αποφάσισε να μου δώσει μία ευκαιρία να περάσω τον Σεπτέμβρη. Μια ευκαιρία που χθες θα είχα πετάξει. Μια ευκαιρία, για την οποία, σήμερα, θα παλέψω.

«Εμπρός;»

«Έλα, Αντρέα, ο Μάνος είμαι.»

«Μάνο; Πού χάθηκες; Έχω να σε δω από τότε που...»

Πόνος. Οξύς. Ίσως να είναι ανώφελο. Ίσως να είναι μάταιο. Η πληγή μπορεί να μην γιατρευτεί ποτέ. Δεν ξέρω για πόση ώρα δεν μιλάμε, μέχρι που ακούω τον Αντρέα να μου λέει:

«Θες να πάμε κάπου να τα πούμε;»

«Ναι.»

Η φωνή μου βραχνή, χωρίς χρώμα, ένας ξεψυχισμένος ψίθυρος. Κανονίζουμε μέρος και ώρα, σαν να μην έχει αλλάξει τίποτα. Και όμως, έχουν αλλάξει τα πάντα...

Εύπνα με από τον εφιάλτη. Έλα να με σώσεις. Αυτό σου ζητούσα τόσο καιρό. Ήρθες. Σώθηκα; Ή βούλιαξα περισσότερο; Ακούω την φωνή σου παντού να μου λέει: «Ζήσε!»

Το πρώτο βήμα έχει γίνει. Αλλά θέλω να κάνω δύο πίσω. Να τρέξω, να σωθώ. Κι όμως πρέπει να συνεχίσω. Αυτό μου είπες. Και πρέπει να ξέρεις: Προσπαθώ. Πολύ.

Καθώς φτάνω στο καφέ, όλα είναι ίδια, γνώριμα, οικεία. Το ποδοσφαιράκι στην γωνία έχει μόνο έναν παίκτη, τον Αντρέα. Δεν ξαφνιάζομαι.

«Αφού δεν το' χεις το άθλημα, ρε!» Φωνάζω. Το πρόσωπο του Αντρέα φωτίζεται.

«Άσε τα λόγια κι έλα μέσα να τα πούμε», λέει.

Ο Αντρέας ξέρει τι ακριβώς χρειάζομαι. Δεν θέλω να μιλήσουμε για την απουσία μου, για την απουσία σου. Ούτε ν' αρχίσουμε τους δακρύβρεχτους χαιρετισμούς. Όλα πρέπει να είναι φυσιολογικά και απλά. Όμως, στην ουσία, τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι πιο πολύπλοκο.

Ρίχνω μια ματιά στο μέρος που κάποτε ήταν ένα από τα μεγαλύτερα κομμάτια της ζωής μου. Ο χώρος είναι όπως τον θυμάμαι. Σε κάνει να νιώθεις ευπρόσδεκτος. Οι άσπροι τοίχοι, πού και πού καλυμμένοι με πέτρες σε αποχρώσεις του γκριζου, φιλόξενες. Ο χαμηλός φωτισμός μου δίνει την αίσθηση πως είμαι ασφαλής. Αντί να κατευθυνθούμε προς το μπαρ, επιλέγουμε ένα γωνιακό τραπέζι.

Συζητάμε για αρκετή ώρα για πράγματα ανώδυνα, επιφανειακά. Αποφεύγουμε τα γεγονότα της περασμένης Άνοιξης. Αλλά έχω την αίσθηση πως θα βουτήξουμε σε βαθιά νερά. Σύντομα. Κι έχω δίκιο.

«Ε...Ξέρεις...Θα περάσουν η Μαρίζα και η Κλαίρη.»

Η φωνή του προσπαθεί ν' ακουστεί ανάλαφρη, αλλά βγαίνει τρεμουλιαστή κι αδύναμη. Συνειδητοποιώ σιγά-σιγά τι είπε. Η Κλαίρη και η Μαρίζα. Οι κολλητές σου. Δυσκολεύομαι να σκεφτώ. Ερωτήσεις πιέζουν το κεφάλι μου ασφυκτικά. Τι, πώς, πού, γιατί; Πόσο κοντά θα με φέρει αυτό στην ανάμνησή σου... Πολύ. Ίσως, όμως, όχι τόσο κοντά όσο θέλω και φοβάμαι.

«Α.»

Φαίνομαι πολύ πιο ήρεμος απ' ότι νιώθω.

«Είσαι εντάξει; Φαίνεσαι... ταραγμένος...»

Εντάξει, μάλλον όχι και τόσο ήρεμος όσο νόμιζα.

Τις βλέπω να έρχονται.

«Γεια.» Η Κλαίρη μιλάει πρώτη. Ακολουθεί η Μαρίζα, που κρατάει τα μάτια χαμηλωμένα. Το προτιμώ από το να τα βλέπω γεμάτα οίκτο. Κάθονται στο τραπέζι μας. Διστακτικά, αρχίζουμε να κάνουμε μια συζήτηση. Τα λόγια βγαίνουν κομπιαστά. Η προσπάθεια να μιλάμε περί ανέμων και υδάτων είναι ανώφελη. Το μυαλό και των τεσσάρων μας είναι κολλημένο στο ίδιο μέρος, στο ίδιο πρόσωπο. Εσένα. Τις παρατηρώ. Φαινομενικά, τίποτα δεν έχει αλλάξει. Αλλά ξέρω πως είναι πληγωμένες και βασανισμένες... Είναι συχνά παρέα τώρα, καθώς μοιράζονται την απώλειά σου. Αυτές έχουν κάποιον να στηριχτούν. Εγώ όμως; Με ποιον μπορώ να μοιραστώ τον πόνο, τον φόβο, τον έρωτα;

Οι φίλες σου σου μοιάζουν με πολλούς τρόπους. Ή μάλλον σου έμοιαζαν... Έχουν και οι δύο καστανά μαλλιά και μάτια, αλλά δεν υπάρχουν πιο διαφορετικά άτομα. Η Κλαίρη έχει σπαστά μαλλιά, ενώ της Μαρίζας είναι λεία. Η Κλαίρη είναι προσγειωμένη, ενώ η Μαρίζα πετάει στα σύννεφα. Ωστόσο δεν υπάρχουν πιο ενωμένες φίλες. Κυρίως τώρα, που δεν υπάρχουν εσύ.

Παρατηρώ πως όλοι ανταλλάσσουν συνένοχες ματιές. Όταν η Κλαίρη βγάζει κάτι από την τσάντα της, όλα τα βλέμματα καρφώνονται πάνω μου. Εγώ είμαι μπερδεμένος, σαν να παρακολουθώ μία ταινία από την μέση, ενώ έχω χάσει ένα

μεγάλο κομμάτι. Προσπαθώ να καταλάβω. Ερωτήσεις που πλανιούνται νοητά στον αέρα χωρίς απάντηση.

Για πρώτη φορά σήμερα, η Μαρίζα με κοιτάει. Το βλέμμα της είναι ευγενικό, γεμάτο θλίψη, και, κυρίως, γεμάτα οίκτο. Κανονικά, αν τα πράγματα ήταν φυσιολογικά, θα θύμωνα. Αλλά τα πράγματα δεν είναι καθόλου, μα καθόλου φυσιολογικά. Και έτσι, τώρα, σήμερα, η περιέργεια νικά τον θυμό.

«Σκεφτήκαμε πως θα ήθελες κάτι δικό της», λέει πνιχτά η Μαρίζα.

Η Κλαίρη μου δίνει το αντικείμενο που αναγνωρίζω ως λεύκωμα. Το ακουμπάω στα γόνατά μου, χωρίς να κάνω την παραμικρή κίνηση να το ανοίξω. Ξέρω πως οφείλεται στον φόβο μην πονέσω, ξέρω όμως πως υπάρχει και κάτι άλλο: Η ανάγκη να είμαι μόνος όταν ανοίξω το λεύκωμα, η ελπίδα ότι θα εμφανιστείς, ο φόβος μην κυλήσουν δάκρυα, όλα αυτά μαζί και άλλα τόσα...

«Ευχαριστώ» λέω, και ξέρω πως δεν υπάρχει κάτι άλλο να πω. Το μόνο που θέλω να κάνω είναι να γυρίσω πίσω... Στα όνειρα και στις αναμνήσεις σου... Το πρώτο «θέλω» μου εδώ και πολύ καιρό. «Νομίζω πως πρέπει να φύγω.» λέω. Αυτήν την φορά δεν τρέχω να σωθώ. Ίσα-ίσα τρέχω εκεί που πονάω. Γιατί πλέον δεν σε φοβάμαι.

Μόλις βρίσκομαι στην σκοτεινιά του δωματίου μου, ανοίγω το λεύκωμά σου. Είναι ένα ωραίο λεύκωμα, με μπλε λουλούδια σε μωβ φόντο. Φοβάμαι, αλλά αυτό με κάνει να αισθάνομαι ζωντανός. Και γι' αυτό, χωρίς κανένα δισταγμό αφήνω το βλέμμα μου να πέσει στην πρώτη φωτογραφία.

Είσαι στην κλινική. 23 Μαΐου, γράφει η ετικέτα. Είσαι 2 ημερών. Παράλληλα, σε ένα νοσοκομείο, ίσως και στο ίδιο, εγώ είμαι έξι ημερών. Πάντα το ίδιο συνέβαινε. Ήμασταν τόσο κοντά ο ένας στον άλλον, χωρίς ποτέ να καταφέρουμε να πλησιάσουμε ο ένας τον άλλον στ' αλήθεια. Τόσες φορές που μιλούσαμε επιφανειακά, χωρίς ποτέ να φτάσουμε στο βάθος. Και να 'μαι τώρα, να ξεφυλλίζω το λεύκωμα μίας ζωής που τελείωσε τόσο απότομα. Της δικής σου. Όλες σου οι αναμνήσεις, όλα τα αγαπημένα σου πρόσωπα, όλα βρίσκονται εδώ. Βλέπω γενέθλια, εκδρομές, ταξίδια. Βλέπω τόσες στιγμές που θα μπορούσα να ήμουν δίπλα σου, τόσες φορές που δεν κατάφερα να είμαι πλάι σου. Κάθε φάση της ζωής σου μου δείχνει κοροϊδευτικά αυτό στο οποίο απέτυχα: να σ' αγαπήσω.

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

«Μάνο... Δεν απέτυχες σε τίποτα...»

«Μυρτώ; Εσύ είσαι;»

«Ναι.»

«Είσαι πάντα εδώ;»

«Ναι. Δεν σ' αφήνω στιγμή. Είμαι μαζί σου σε κάθε σου βήμα. Είμαι όπου είσαι. Πάω όπου πας.»

«Θα είσαι πάντα εδώ;» ρωτάω ξανά, αλλάζοντας λίγο την ερώτηση.

«Όχι.»

Αισθάνομαι παγωμένος, ενώ την άλλη στιγμή καίγομαι.

«Δεν γίνεται να μείνω για πάντα, σωστά;»

Με κατακλύζει τέτοιος θυμός, ενισχυμένος από τον φόβο, την ανασφάλεια, την απόγνωση.

«Ναι, αλλά δεν είσαι εσύ αυτή που μένεις πίσω, σωστά;»

Τα μάτια σου λάμπουν επικίνδυνα στο σκοτάδι. Καίγονται μέσα σε μια φλόγα άγριου θυμού. Στέκεσαι εκεί, κρυμμένη μέσα στις σκιές, πιο αμείλικτη και συνάμα πιο επιθυμητή από ποτέ. Στην σκέψη πως θα σε χάσω πάλι, στην σκέψη πως θα φύγεις, τρελαίνομαι.

Αρχίζεις να σβήνεις. Γίνεσαι διάφανη, σχεδόν εξαφανίζεσαι.

«Μάνο, Μάνο!» Φωνάζεις απεγνωσμένα. «Τελειώνει ο χρόνος μου!»

«Όχι! Μη!»

«Ήρθε η ώρα να φύγω.»

«Όχι! Σ' αγαπώ!»

«Κι εγώ... Μάνο, το ότι σ' ερωτεύτηκα, ήταν ότι καλύτερο μου έχει συμβεί. Το ότι έζησες, είναι το μόνο που ήθελα. Το ότι θα ζήσεις, είναι το μόνο που ελπίζω... Πρέπει να μου υποσχεθείς πως θα ζήσεις, πως θα παλέψεις.»

«Μυρτώ, μην μ' αφήσεις.»

«Μου το υπόσχεσαι;»

«Μυρτώ, εγώ...»

«Μου το υπόσχεσαι;»

«Ναι. Σ' το υπόσχομαι.»

Χαμογελάς και σβήνεις. Χαμογελάς και μ' αφήνεις. Χαμογελάς και φεύγεις.

«Σ' αγαπώ, να το θυμάσαι όπου και να 'σαι.»

10 χρόνια μετά, και το θυμάμαι, Μυρτώ... Όπου και να 'μαι...

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ